

Sygn. akt **X Kz 1812/13**

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2013r.

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - **SSO Arkadiusz Tomczak**

Sędziowie: SO Urszula Myśliwska – spr.

SO Grażyna Puchalska

Protokolant: st.sekr.sąd. Michał Zborowski

przy udziale Prokuratora: Andrzejka Józwiaka

w sprawie **K. S.**

oskarżonej o czyn **z art.276 k.k.**

na skutek

zażaleń wniesionych przez prokuratora, oskarżyciela posiłkowego oraz jego pełnomocnika

na postanowienie Sądu Rejonowego dla W. z dnia 19 kwietnia 2013r.

w przedmiocie umorzenia postępowania

na podstawie art.437 § 1 k.p.k.

postanawia

zażalenia uwzględnić, uchylić zaskarżone orzeczenie i przekazać sprawę do merytorycznego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla W.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19.04.2013r. Sąd dla W. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. umorzył postępowanie karne wobec oskarżonej K. S..

Zażalenia na powyższe postanowienie wnieśli: prokurator, oskarżyciel posiłkowy oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.

Prokurator rozstrzygnięciu temu zarzucił: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie przez Sąd, że oskarżonej nie można przypisać celowego i umyślnego działania polegającego na ukrywaniu przed P. T. dokumentacji Wspólnoty Mieszkaniowej, gdyż wymieniony nie przychodził na proponowane terminy spotkań w celu dokonania wglądu do dokumentacji oraz nie wskazywał jakie konkretne dokumenty chciałby obejrzeć, gdy tymczasem zebrane w sprawie dowody prowadzą do wniosków odmiennych. Podnosząc tak sformułowany zarzut prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu dla W. do dalszego prowadzenia.

Oskarżyciel posiłkowy P. T. również w swoim zażaleniu wniósł o uchylenie zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego postanowieniu Sądu Rejonowego zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść postanowienia oraz jego część motywacyjną, a mianowicie:

- art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. polegająca na zastosowaniu dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów przejawiającej się w pominięciu niektórych z okoliczności ujawnionych w trakcie trwania postępowania, pominięciu części materiału dowodowego i okoliczności z nich wynikających, a z innych dowodów nie wyciągania oczywistych wniosków przy dokonywaniu ważkich ustaleń faktycznych jak również na działaniu sprzecznym z zasadą bezstronności i wzięcia pod uwagę jedynie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonej K. S., co skutkowało następnie poczynieniem błędnego ustalenia faktycznego, iż oskarżonej K. S. nie można przypisać celowego i umyślnego działania polegającego na ukrywaniu przed P. T., oskarżycielem posiłkowym, dokumentacji Wspólnoty Mieszkaniowej (...), albowiem oskarżyciel posiłkowy jest osobą „trudną” i roszczeniową, a w okresie objętym zarzutem oskarżyciel posiłkowy nie przychodził na proponowane mu terminy spotkań w celu dokonania wglądu do dokumentacji, nie wskazywał jakie konkretnie dokumenty chciałby obejrzeć, miał też możliwość zapoznania się z żadaną dokumentacją oraz zdarzały się sytuacje gdy z przyczyn organizacyjnych czy też technicznych wykonanie kopii dokumentacji nie było możliwe co miało bezpośredni wpływ na wydanie zaskarżonego postanowienia o umorzeniu wobec oskarżonej K. S. postępowania karnego.
- art. 339 § 3 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. polegające na umorzeniu postępowania karnego przeciwko K. S. z powodu tego że jej czyn nie wyczerpywał znamion czynu zabronionego opisanego w art. 276 k.k. podczas gdy z zebranego w postępowaniu przygotowawczym materiału dowodowego okoliczność ta nie wynikała w sposób oczywisty

2. naruszenie prawa materialnego a mianowicie art. 276 k.k., przez jego błędną wykładnię, iż zachowanie polegające na braku wskazania w sposób jednoznaczny miejsca przechowywania dokumentu oraz nie przechowywanie dokumentów Wspólnoty w jednym miejscu w sposób nieuporządkowany nie wypełnia znamion czynu zabronionego opisanego w art. 276 k.k..

W konsekwencji na podstawie art. 427 § 1 oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie niniejszej sprawy do merytorycznego rozpoznania Sądowi Rejonowemu W.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Zażalenia prokuratora, oskarżyciela prywatnego i jego pełnomocnika są zasadne i zasługują na uwzględnienie.

Jak zauważył Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 września 2005 roku, wydanym w sprawie o sygn. V KK 143/05, umorzenie postępowania przed rozprawą na posiedzeniu w trybie art. 339 § 3 pkt 1 k.p.k. może nastąpić w oparciu o art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. tylko wówczas, gdy w sposób oczywisty z zebranego w postępowaniu przygotowawczym materiału dowodowego wynika, że zarzucony oskarżonemu czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. Takie orzeczenie opierać się musi wyłącznie na niebudzących wątpliwości materiałach dowodowych. Gdy jednak zebrane dowody nie mają jednoznacznego wyrazu, gdy dokonanie trafnych ustaleń faktycznych, co do istotnych okoliczności czynu wymaga gruntownego zbadania i wieloaspektowej krytycznej oceny materiału dowodowego, to oczywiste jest, że umorzenie postępowania na posiedzeniu przed rozprawą nie jest dopuszczalne.

W okolicznościach sprawy niniejszej, wyżej przytoczony pogląd Sądu Najwyższego, Sąd Okręgowy przyjmuje jako własny. Należy stwierdzić, że zaskarżone postanowienie zapadło przedwcześnie. W ocenie Sądu Okręgowego, zgromadzone w postępowaniu dowody nie posiadają przymiotu jednoznaczności, co też przesądza o konieczności rozpoznania sprawy na rozprawie głównej. Zasadnicze wątpliwości winny zdaniem Sądu Okręgowego wynikać jednak z prezentowanego opisu czynu w zestawieniu z zawnioskowanymi dowodami, a w skutek czego z niemożności rozstrzygnięcia dokonanego tak jak w zaskarżonej postaci. W ocenie Sądu Okręgowego należy poddać pod rozwagę sądu orzekającego w I instancji potrzebę zwrotu sprawy oskarżycielowi, przede wszystkim celem sprecyzowania

zarzutu aktu oskarżenia, poprzez określenie jakie indywidualnie oznaczone dokumenty i kiedy miały być przedmiotem przestępnego działania oskarżonej. Posługiwanie się przez oskarżyciela w opisie czynu określeniem „ukrywanie dokumentacji” czyni de facto nie możliwym poczynienie ustaleń odpowiadających rzeczywistości i tym samym uniemożliwia ocenę czy działanie oskarżonej wyczerpuje dyspozycję art.276 kk.

Mając powyższe na uwadze należało orzec jak na wstępie.